

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Iacobi Lobbetii Leodiensis E Societate Iesv. Specvlvm
Ecclesiasticorvm, Ac Religiosorvm.**

Lobbet de Lanthin, Jacques

Leodii, 1640

§. 4. De loco, & situ corporis legendis Horis connueniente.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47105](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47105)

Erat D. Benedicto magna religiosorum viro-
rum Parenti (quod in numerosa prole plerumque
fieri solet) Monachus , & filius vnus aliquis , isque
non admodum propensus in studia pietatis, Demo-
nem ille à sacris officijs æquo citius auocantem au-
diebat ; à suis fratribus abibat ; discedebat è choro,
nec precum communium finem expectare posse
videbatur. Hunc sæpius non sine stomacho nota-
rant religiosi, notarat , ac damnarat S. Pater Benedi-
ctus , imo pro ea, qua erat in discernendis spiritibus
vi, ac perspicacia, Dæmonem viderat, qui eum Mo-
nachum extrahebat è choro, quem ne abduceret in
posterum flagello malè excepit vir sanctus, fugauit,
& ad stygios carceres redire coegit.

Optarem in omnibus Ecclesijs esse Benedicto
parem aliquem : si in ijs aut illi Monacho similis,
aut isti Dæmoni malitia non inferior reperiatur.

§. 4.

*De loco & situ corporis legendis horis
conueniente.*

c. 33.

c. 6.

CVM id casus aut necessitas tulerit, locus omnis
orationi est accommodus. Ita Ieremias in lu-
to, & è luto Deum ad se precabundus traxit. Daniel
in leonum lacu iratum Numen placauit. Tres pue-
ri in camino ignis, medijsque flammaram vortici-
bus cœlestem in se indulgentiam experti ; magni
profectò & feruidi oratores.

Iob

Iob in sordibus & sterquilinio Dei in se misericordiam prouocauit. Latro infami ligno trabalibus affixus clavis, & cœlo vim fecit, & Seruatoris sui aures, animumque oratione sua pulsauit & euicit.

Agnes tenellula virgo infandum lupanar suis precibus propè in oratorium vertit: ita locus omnis pijs mentibus orationi, & esse & videri potest aptissimus; adeò verum illud D. Basilij: ad orationem non locus, sed propositi initium requiritur.

Huiusce rei rationem si quæris, ea est in promptu: humanus animus utpote immortalis & expers corporeæ molis, à loco non pendet, nec in seipso, nec in sua actione: vbiq̃ue suus est, vbiq̃ue liber, ideoque ad orandum vbiq̃ue expeditus; & hoc verissimum de ea oratione quæ mente concipitur, in ea hæret, nec foras erumpit. At illa quæ vocalis dicitur, locum omnino decentem & quietum amat, nisi necessitati parendum esse dixeris, non satisfaciendum voluntati.

His ita ex vero constitutis, de propositâ quæstione ita statuo; Horis Canonicis exsoluendis locum proprium esse aut chorum, aut cellam; hanc si priuata, illum si publica fuerit oratio.

Situs autem corporis is esse debet qui eum non dedecet, qui se senserit cum Deo loqui: hinc aut flexis genibus, aut stans orabit; aut si valetudo non ferat, humiliter sedens; hæc enim corporis com-

438 SPECVLVM ECCLESIASTICORVM,
positio argumentum est reuerentis animi, & ad
diuina colloquia contremiscentis: contra vero aut
indecorè sedere, aut pronum iacere, aut immodestè
circumcursare, indicium est vagæ & dissolutę men-
tis, parum ad sacra quæ decurrit officia attendentis:
quod & cœlum damnat, & ipsi quoque irrident
Inferi. Argumento fit illud quod refert Petrus Da-
mianus. Prior, inquit, vnus aliquis, cui nomen
Ioannes, ab infirmâ debiliq̃ue valetudine plus æ-
quo sibi indulgens, sæpius Completorium decur-
rebat mollius iacens in lectulo: ita quandoque vi-
ri etiam aliàs religiosi sibi nimium blandiuntur, &
cutem non probè curant. Euenit autem vt ei offer-
retur Dæmoniacus aliquis quem sacris Ecclesiæ ex-
orcismis sanare, & malo hospite liberare dum stu-
det, instatq̃ue vehementius, sic ei Dæmon: tu ne il-
le es qui sub cotto quotidie Completorium insu-
furras, modo me quasi sanctus eijcere, & iuris mei
vasculum de meo vis dominio liberare: per me,
per Inferos non facies, & vero etiam non fecit; sed
ad se, cellamq̃ue redijt multo suffusus rubore, & à
malo genio benè doctus. Quod si etiam apud In-
feros malè audijt orator ille, qui tamen à morbo,
debiliq̃ue corpusculo causam aliquam prætexere
potuit, quomodo bene audiet is qui cum vegetus sit
& valens, horas Canonicas recitat, aut indecorè cu-
bans, aut petulanter inambulans, parum memor
diuinæ

Damia. 1.
de mir.

oriloq

8 III

diuinæ

diuinæ illius Maiestatis, sub cuius tamen est conspectu, & quam (vt ait S. Chrysológus) *pauent* Serm. 5.
Angeli, Potestates metuunt, & in faciem proruunt
cæli seniores : quos vt in terris imitere, author tibi sum, vt aut stans ores, aut (vt inquit Tertulianus)
 Deum tuum *de geniculis adores* ; sic adorauit Paulus, qui hoc de seipso : *flecto genua mea ad Patrem.* Ephes. 3.

Sic D. Bartholomeus qui centies in die flectebat.

Sic D. Iacobus, qui quod *assiduè coram Deo flecteret,* Lib. 3. Heres. 78. callosam genuum duritiem contraxerat, vt testatur S. Epiphanius.

Sic D. Augustinus, qui primorum Christianorum *trita genua* appellabat, & de seipso ingenuè addebat illud : *quotidie ad Ecclesiam curro, genua mihi trita sunt in orationibus.* Tract. 3. in Ioan. Vtinam & tibi trita sint (amice Lector) ex oratione, auitaque pietate.

§. 5.

Qui obligentur ad horas Canonicas?

Communis Theologorum sententia habet, ad horas Canonicas obligari primum eos omnes qui sacris, ac maioribus ordinibus initiati sunt. Tum etiam eos, qui beneficium Ecclesiasticum possident, vnde petatur bona pars honestæ sustentationis.

Tum denique religiosos omnes professos, & ad chorum destinatos. Et hæc communi Doctorum sensu tradi solent.

Cen-